

ERHVERVSJURA

En våd aften til 140.000 kr.

BYTUR: En heftig aften og nat på en københavnsk natklub med erotisk dans kostede en mand 140.000 kr. for bl.a. champagne. Manden henviste til aftalelovens § 36 i et forgæves forsøg på at få landsrettens ord for, at han kunne slippe for regningen.

LARS BO LANGSTED
Professor, Juridisk Institut,
Aalborg Universitet

Hvad er prisen på seks flasker champagne?

Der er et kompliceret svar på det spørgsmål, og der er et meget enkelt.

Det komplicerede svar indebærer, at man spørger nærmere ind til, hvilken form for champagne, der er tale om, hvilket hus champagnen kommer fra, hvilken årgang der er tale om, og måske hvordan den har været opbevaret.

Man kan også inddrage faktorer, som hvad champagnen tidligere har været solgt for, om der er købere i markedet osv.

Det enkle svar er: Prisen er den, som parterne bliver enige om. Komplicerer man det enkle svar en smule, kan man tilføje: Også selv om den ene part har været stærkt beruset.

Det oplevede en mand, der på godt to timer hævdede 140.000 kr. på sit dankort, bl.a. til betaling af 6 flasker champagne for godt 100.000 kr. Han har netop fået Østre Landsrets ord for, at »en mand er en mand, og et ord er et ord« – og et dankort er et dankort, kunne man tilføje. Men lad os begynde med begyndelsen:

Efter en våd aften i Fælledparken, hvor han på stor-skærm havde overværet hin mindeværdige landskamp mellem Danmark og Sverige, hvor en ophidset tilskuer fik Danmark til at tabe kampen, gik vores ven mod Hovedbanegården for at nå toget hjem.

Undervejs bliver han distraheret af en sympatisk ung dame, der foreslår ham at lægge hjemvejen over et nærliggende etablissement. Det viste sig at være en »natklub med erotisk dans«, og han tilbringer nogle timer i natklubben. Det erkender han i hvert fald i retten, men han forklarer, at han »husker alene korte glimt« fra den pågældende nat.

Han husker således på et tidspunkt at have stået ved en bar med en dankortmaskine omgivet af letpåkledte

damer. Han husker også, at en af damerne på et tidspunkt holdt hans dankort. Han husker ikke, om han drak champagne eller lignende. Det ligner hans underskrift, der er på dankortnotatet vedrørende hævningen på 778 kr.

Det næste han husker er, at han næste morgen vågner i en lejlighed beliggende på en sidegade til Istedgade sammen med to damer. Efter at have konstateret, at han ikke havde manglede noget, forlod han hurtigt stedet.

Senere går det imidlertid i al sin gru op for ham, at han i timerne i natklubben har hævet lige godt 140.000 kr. på sit dankort. Da han imidlertid aldrig har haft så mange penge på sin konto, har banken – helt i overensstemmelse med reglerne – afvist at dække beløbet. Natklubben er i mellemtiden gået konkurs, og kurator, hvis opgave det er at kradså så mange penge ind som muligt til kreditorerne i boet, sender vores ven en opkrævning på de 140.000 kr.

Med en perlerække af gode

argumenter – synes han selv – afviser han at betale pengene. I retten henviser han således til aftalelovens § 31 om udnyttelse af en andens persons leetsind til at opnå eller betinge en ydelse, der står i væsentligt misforhold til modydelsen.

Han henviser også til aftalelovens § 36 om, at en aftale kan tilsidesættes helt eller delvist, hvis det vil være »urimeligt eller i strid med rettelig handlemåde at gøre den gældende«.

Han hiver sågar "Danske Lovs 5-1-2" op af tasken og hævder, at aftalen strider mod lov eller ærbarhed. Hans grundsynspunkt er nu nok det, han indledningsvist fremhæver: »at sagsøgte var meget beruset, og at sagsøger ved almindelig agtpågivenhed burde kunne se og mærke dette.«

Natklubbens ejer har dog på sin side også en stærk og klar opfattelse af tingene. Hun forklarer, at hun var direktør, leder og bartender i klubben, og at hun var på arbejde den pågældende aften. Hun for-

klarede bl.a., at der i natklubben blev solgt »almindelig champagne og eksklusiv champagne, sidstnævnte til priser fra 9.500 kr. til 25.600 kr. pr. flaske. Menukort med priser var placeret oven på det køleskab, hvorfra champagnen blev solgt«.

Hun forklarede også, at »hun prøver altid at sælge champagne til den højst mulige pris«.

Hun forklarede endelig, at priserne hos hende var »meget høje, og hun er »den første kvinde, der har gjort det dyrt«. Det fremgik i øvrigt af forklaringerne, at pigerne i natklubben ikke var ansatte og ikke fik løn, men »de underholdt kunderne mod modtagelse af drikkevarer og penge«.

Efter bevisførelsen lagde retten til grund, at vores ven havde foretaget de ni hævninger med dankortet ved anvendelse af den rigtige PIN-kode. Han havde brugt pengene således: Seks flasker champagne til en samlet pris på 100.900 kr., betaling af drikkepenge på 3.000 kr. samt betaling for samvær med navn-

lig to af kvinderne i natklubben med 37.000 kr. Alt dette foretaget i tidsrummet fra kl. 1.05 til kl. 3.16.

Byretten fandt, at det »må have stået (vores ven) klart, at han ved frekventering af et etablissement som det pågældende ville blive afkrævet betaling for såvel drikkevarer som underholdning og andre ydelser på stedet«.

Byrettens udgangspunkt var således, at han skulle betale for de ydelser, han havde modtaget. Imidlertid fandt retten også, at det var »urimeligt og stridende mod rettelig handlemåde at afkræve betaling for drikkevarer og underholdning i den pågældende størrelsesorden. Betalingen for de leverede ydelser m.v. findes efter det oplyste om købet af drikkevarer samt natklubbens og underholdningens karakter passende at kunne fastsættes til 15.000 kr.«.

Byretten brugte således aftalelovens § 36 til at foretage en priskorrektion og mente åbenbart at kunne bedømme ydelsernes pris på sagkyndig måde.

Man kan have en hel del forståelse for byrettens afgørelse. Kunden havde givetvis været særdeles beruset og priserne i natklubben var jo – efter bestyrerens egne ord – så høje som muligt. Muligt betyder her: Så dyrt, som

man kunne lokke kunderne til at betale.

Men landsretten så anderledes på det. Her siger dommerne, at kunden ganske vist har forklaret, at han var »meget fuld«, men ikke at forholdet kunne henføres under aftalelovens § 31. »Herefter, og da priserne for de forskellige ydelser må have stået (vores ven) klart senest i forbindelse med godkendelsen af de enkelte transaktioner, finder landsretten ikke, uanset størrelsen af de pågældende priser, at forholdet kan henføres under aftalelovens § 36.«

Eller med andre ord: betal 140.000 kr. ved kasse 1.

Og hvad kan man så lære af det? Ja, man kan i hvert fald lære, at man skal lade være med at svinge med dankortet uanset, hvor fuld man er.

Man kan også lære, at hvis man i øvrigt ikke bliver fyldt med løgnagtige oplysninger om den vare, man vil købe, så er der "fri prisdannelse". Har man lyst til at betale 100.000 kr. for seks flasker champagne, står det én helt frit for – så er det prisen, og bordet fanger!

En mand må stå til regnskab for at have hævet 140.000 kr. på sit dankort under et besøg på en natklub i København.

Modelfoto: Mauritius

HOVEDPUNKTER

■ Byretten mente, at en regning på 140.000 kr. for bl.a. seks flasker champagne på en natklub var for høj.

■ Landsretten lod derimod ikke kunden slippe med rabat.